

לאן הכול הולך? האסלה של דושאן.

1. מקבת מ-5 ת-5

מחר, ועוד מחר, ועוד מחר. איזחל אט – אט הזמן מיום ליום עד דף האחרון בלוח כל זמנים אוכל ימי עברו האירו רק הדרך לקבר הפעור... דעך הנר... אחיים הם צל עובר, מוקיון עלוב המקפץ שעה על הבימה ומתנדף... הם אך מעשיה של מפגר: גיבוב של שצף – קצפרק משמעות איננה...

2. פילוסופיה פסימית

פסימיות היא השקפת עולם הרואה בעולמנו מקום שלילי במהותו. הפילוסופיה של ארתור שופנהאואר ידועה כפסימיסטית במיוחד. שופנהאואר ראה את מעגל החיים וההתרבות האנושית, כלא שונה באופן מהותי מזה של בעלי חיים אחרים. מדובר במחזור חסר משמעות הממשיך ללא מטרה עד שהמאשבים ייגמרו והשרשרת תיפסק בצורת הכחדה.

3. אלבר קאמי, "המיתוס של סזיפוס"

, ישנה רק שאלה פילוסופית אחת רצינית, והיא איבוד-עצמי-לדעת. לשפוט האם החיים ראויים או אינם ראויים שנחיה אותם פירושו לענות על השאלה הבסיסית של הפילוסופיה.

4. "ריבוע שחור על רקע לבן".

בציור זה, שהיה בעל חשיבות רבה באמנות המאה העשרים, הצליח מלביץ' להגיע להפשה מוחלטת שטרם נראתה באמנות בספרו 'העולם של הלא-אובייקטים' כתב מלביץ': "הסופרמטיסט מוותר בכוונה על התיאור של האובייקט על מנת להשיג את התמצית. ניסיון לבחון את החיים דרך הפריזמה של התחושה האמנותית הטהורה".

On November 3, 2008 a work by Malevich entitled *Suprematist Composition* from 1916 selling at Sotheby's

in New York City for just over \$60 million U.S.

5. ייסורי ורתר הצעיר מאת יוהן וולפגנג פון גתה

עם פרסומו של הספר, פרצה בקרב הצעירים "היסטריית-ורתר" של ממש, שהפכה את דמותו של ורתר למודל לחיקוי. נוצרה אפנת לבוש בהשראתו (מכנסיים צהובים, וסט צהוב, מעיל כחול), וצצו גם מוצרים אחרים (ספל, מי גילוח). לספר קמו גם מתנגדים בעקבות גל של מעשה ההתאבדות... הדבר הגיע לידי משפט. גתה טען להגנתו, כי הוא נותן את הדוגמה הטובה ביותר בבוחרו בחיים, וכי הכתיבה מקלה על כאב הלב.

6. RIHANNA

קח נשימה, לקחת את זה עמוק

"תירגע, הוא אומר לי

קח את האקדח, לספור עד שלוש

אין זמן לחשוב, תורי ללכת

ואתם יכולים לראות את הלב שלי דופק

אמרתי אני מת מפחד, אבל אני לא עוזב

זה פשוט ללחוץ על ההדק

תגיד תפילה לעצמך

תעצום את העיניים, לפעמים זה עוזר

אבל זה מאוחר מדי כדי לחשוב על הערך של חיי

זה פשוט ללחוץ על ההדק...

7. שבת הארץ / הקדמה

סגולתה של כנסת-ישראל היא, שהיא מסתכלת על ההווה כולה באספקלריא המאירה של קודש; בכל עז-חייה היא מכרת, שהחיים שווים הם את ערכם רק באותה מדה שהם אלהיים, וחיים שאינם אלהיים אינם שווים לה מאומה... "ואתם הדבקים בה' אלהיכם, חיים כולכם היום".

9. יהויקים שטיין, "הלא מודע במדע ובפסיכואנליזה".

יצר המוות (תנטוס) - הוא דחף אנושי לעבר מוות, הרס עצמי, וחזרה למצב שליו שהיה בזמן שהותנו ברחם. הראשון שהעלה את ההשערה היה זיגמונד פרויד בספרו "Beyond the Pleasure Principle". פרויד טען שלכל יצור אורגני יש רצון לשוב למצב קדומני דומם, שהוא מוצאו של צורת החיים הבסיסית והראשונית ביותר. ובעצם כך הפריד בין יצר החיים ארוס ליצר המוות תנטוס.

10 "המזרקה"

"המזרקה"- היא פסל שיצר הפסל הצרפתי מרסל דושאן. "מזרקה" היא אסלה עשויה חרסינה לבנה. עבודה זו נחשבת לאחת מן העבודות החשובות ביותר באמנות המודרנית, כיוון שהיא נראית כחסרת תוכן ממשי. היא גורמת לצופה לשאול "מהי אמנות?" העתקים של העבודה נמצאים במוזיאונים שונים בעולם, בהם גם במוזיאון ישראל, במוזיאון פילדלפיה לאמנות ועוד.

Hensher, Philip London: (Extra).

In December 2004, Duchamp's *Fountain* was voted the most influential artwork of the 20th century by 500 selected British art world professionals. The prices for replicas reached its peak with the purchase of one of the eight replicas of "Fountain" for \$1.7 million at Sotheby's.

8. זה אפשרי

לחשוב איך אנחנו רוצים לחיות כאן

אבל אין לנו ברירה אלא
לשקוע בתבניות המחשבה הקיימות
קשה לשבור הרגלים וזה נוח
לחיות כמו עבדים מודרנים
זה כבר לא מתקבל על הדעת
לחיות מתוך שמחה, שיוויון ואחוה
הילדים שלנו גדלים
להיות צרכני מותגים, אדישים וריקניים
תמה התקופה שבה רצינו
ערכים כמו דאגה הדדית, אחדות ואהבת הזולת
ואנחנו מחלקים פרסים שמקדמים
צביעות, כוחניות וגאווה
אנחנו פשוט לא רואים ממטר
זה ההמנון שלנו
והתקווה
כבר לא גרה כאן יותר
הציניות
היא הדרך היחידה שלנו לשרוד
בעולם החדש, ההבנה שאנחנו קשורים זה לזה
נידונה לכשלון
תרבות האגו, הבוז והפחד
עוטפת אותנו מכל עבר
ואווירה של חוס, בטחון ואחוה
זה הכל נחלת העבר
שלטון של ערמומיות, חמדנות וניצול
מתפשט כמו מגפה ומציף את החברה
“ואהבת לרעך כמוך”
זו הקלישאה הכי גדולה שיכולה להיות
אין סיכוי לשנות פה משהו
אלה החיים שלנו, אבל אנחנו יכולים להפוך אותם
ביחד

11. "The Ethics of Suicide" Oxford University Press

Hartmann opposes the suicide of the individual as selfish and ethically reprehensible, but he argues for the release of the Unconscious from its sufferings, when humanity—all humanity, everywhere—unites in the collective understanding that by willing its own nonexistence, the world-process will cease.

הרטמן מתנגד להתאבדות של הפרט כמעשה אנוכי וראוי לגינוי מבחינה אתית, אבל הוא טוען שהלא-מודע ישתחרר מן הסבל, כאשר כל האנושות, תתאחד בהבנה הקולקטיבית ותגיע למוכנות לאי קיום של עצמה.

12. R.Jungk "'Brighter than thousand suns" N.Y.

13. שמונה קבצים ו קמט.

הרע הגמור והמוחלט, שאין בו שום ניצוץ של טוב, הוא שמח בכליונו ואבודו, ואפיסתו זוהי שלמות התפתחותו היותר גדולה. ואנו צריכים להתרומם למדת חסד מקיפה כזאת, עד אשר נשאף להיטיב לכל, וגם עם הרע אנו חפצים להיטיב, במה שנכלהו, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה. הצער נמצא רק לאותו הניצוץ מן הטוב הקשור בחטיבה אחת עם הרע, והוא מצד הטוב שלו שואף לקיום, ומדמה בדעתו שתנאי קיומו תלויים הם בקיום כל הסתעפות הרע שהוא קשור בו, וכל זיעזוע של כילוי של הרע מכאיב אותו. ואנו שואפים להפריד את הרע מן הטוב. אז ימלא העולם עונג, יתענג הטוב בקיומו, ההולך וגובר כצאת השמש בגבורתו, ויתענג הרע בכליונו, ההולך ומתגבר גם הוא לפי רבות הטובו ה'. נר רשעים ידעך ואור צדיקים ישמח.

14. סְפּוּקוּ - היא המילה היפנית הבאה מן השפה הסינית המציינת התאבדות טקסית המתבצעת על ידי חיתוך הבטן בפגיון או ואקאיזאשי. ספוקו ידוע בעולם המערבי גם כ"חרקירי" (יפנית "חיתוך הבטן")

בעולמם של הסמוראים, הספוקו היה מעשה של אומץ שזכה להערכה במקרה של לוחם שהובס או איבד את כבודו. בביצוע הספוקו יכל לוחם שכזה למות בכבוד ואף לזכות במוניטין וכבוד נוסף בשל המעשה. המוות בספוקו היה כואב במיוחד וממושך יחסית...

בשנת 1999, עובד בן 58 בשם מסהרו נונאקה של חברת ברידג'סטון היפנית לצמיגים חתך את בטנו באמצעות סכין ששימי, כמחאה על פיטוריו. הוא מת מפצעיו בבית חולים.